

Μάικλ Σκοτ

Ο ΝΕΚΡΟΜΑΝΤΗΣ

{ Τα Μυστικά του Θάνατου
ΝΙΚΟΛΑΣ ΦΛΑΜΕΛ }



ΨΥΧΟΓΙΟΣ


Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE NECROMANCER,
THE SECRETS OF THE IMMORTAL NICHOLAS FLAMEL
Από τις Εκδόσεις DELACORTE PRESS, Νέα Υόρκη 2010

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Νεκρομάντης – Τα Μυστικά
του Αθάνατου Νικόλας Φλαμέλ**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Michael Scott

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Βίκη Λιανού

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Michael Scott, 2010

This translation published by arrangement with Random House
Children's Books, a division of Random House, Inc.

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Michael Wagner, 2010

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2012

ISBN 978-960-496-532-8

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Μάικλ Σκοτ

Ο ΝΕΚΡΟΜΑΝΤΗΣ

{ Τα Μυστικά του Θάνατου }
ΝΙΚΟΛΑΣ ΦΛΑΜΕΛ



Μετάφραση: Βίκη Λιανού



Για τον Πάρις,
Cura te ipsum
(Φρόντισε ο ίδιος τον εαυτό σου)

Φοβάμαι.

Όχι για τον εαυτό μου, αλλά για αυτούς που θα αφήσω πίσω: την Περενέλ και τα δίδυμα.

Έχω παραιτηθεί από τη σκέψη ότι θα ανακτήσουμε εγκαίρως και το υπόλοιπο τμήμα του Κώδικα ώστε να σωθούμε εγώ και η γυναίκα μου. Πιθανόν μου απομένει μια εβδομάδα ζωής, σίγουρα όχι περισσότερες από δύο, προτού με διεκδικήσουν τα γηρατειά. Η Περενέλ έχει λίγες μέρες ζωής παραπάνω. Και τώρα που ο θάνατος αιωρείται πάνω από εμένα, σαν δαμόκλειος σπάθη, συνειδητοποίησα ότι δε θέλω να πεθάνω.

Έχω ζήσει σε αυτή τη Γη εξακόσια εβδομήντα έξι χρόνια και υπάρχουν ακόμη τόσο πολλά που δεν έχω δει, τόσο πολλά, που εύχομαι να είχα το χρόνο να τα ζήσω.

Ωστόσο, είμαι ευγνώμων που έζησα αρκετά ώστε να ανακαλύψω τα δίδυμα του μύθου και υπερήφανος που άρχισα την εκπαίδευσή τους στη μύηση της Στοιχειακής Μαγείας. Η Σόφι έχει μνηθεί σε τρία στοιχεία, ο Τζος μόνο σε ένα, αλλά έχει επιδείξει άλλες ικανότητες και το θάρρος του είναι εξαιρετικό.

Έχουμε επιστρέψει στο Σαν Φρανσίσκο, αφήνοντας τον Ντι πίσω στην Αγγλία, μάλλον νεκρό. Ελπίζω να είναι η τελευταία φορά που τον είδαμε, αλλά, ακόμα και εάν δεν τον σκότωσε ο Άρχοντας, ξέρω ότι οι αφέντες του δε θα ανεχτούν μια τέτοια παταγώδη αποτυχία. Όμως ενοχλήθηκα όταν έμαθα ότι ο Μακιαβέλι βρίσκεται εδώ στην πόλη. Η Περενέλ παγίδεψε αυτόν και το σύντροφό του στο Αλκατράζ μαζί με τα άλλα τέρατα, αλλά δεν είμαι σίγουρος πόσο μπορεί ο Βράχος να συγκρατήσει κάποιον σαν τον Ιταλό αθάνατο.

Η Περενέλ και εγώ συμφωνούμε ότι το Αλκατράζ είναι μια απειλή την οποία πρέπει να αντιμετωπίσουμε όσο ακόμη έχουμε κάποιες δυνάμεις. Η ιδέα ότι τα κελιά του είναι γεμάτα με τέρατα μου προκαλεί ρίγη ανατριχίλας. Οι μύθοι αναφέρουν στιγμές στο παρελθόν όπου οι Σκοτεινοί Παλαιοί ελευθέρωσαν τέρατα σε ανθρώπινες πόλεις, και πιστεύω ότι ο Ντι είναι τρελός, και πολύ απελπισμένος ώστε να κάνει και αυτός το ίδιο.

Ωστόσο, αυτό που με ενοχλεί περισσότερο είναι ότι η Σκάθαχ και η Τζόαν έχουν εξαφανιστεί. Η ενεργειακή Γραμμή Λέι που βρίσκεται

στον καθεδρικό ναό της Παναγίας των Παρισίων έπρεπε να τις έχει μεταφέρει στο Όρος Ταμαλπάις, αλλά εκείνες δεν εμφανίστηκαν ποτέ. Ο Σεν Ζερμέν έχει τρελαθεί από την ανησυχία, και για να τον καθησυχάσω του υπενθύμισα ότι η Σκάθαχ έχει ζήσει περισσότερο από δύομισι χιλιάδες χρόνια και ότι είναι η ύψιστη πολεμίστρια. Και η Τζόαν επίσης είναι μια από τις πιο σπουδαίες πολεμίστριες που πάτησαν ποτέ το πόδι τους στη Γη. Ο Φράνσις έλεγξε το Σημείο Μηδέν και βρήκε κάτι που πιστεύει ότι είναι υπολείμματα οστών προϊστορικών ζώων. Υποπτεύομαι ότι ο Μακιαβέλι σαμπόταρε την πύλη χρησιμοποιώντας το αρχαίο αλχημικό ξόρκι της Έλξης. Ο Σεν Ζερμέν πιστεύει, και εγώ συμφωνώ μαζί του, ότι η Σκάθαχ και η Τζόαν έχουν συρθεί πίσω στο χρόνο... αλλά σε ποια εποχή;

Η πραγματική μου ανησυχία, ωστόσο, αφορά τα δίδυμα. Δεν είμαι πλέον σίγουρος για την εικόνα που έχουν για μένα. Ήταν πάντα ολοφάνερο ότι ο Τζος είχε κάποιες επιφυλάξεις για μένα, αλλά τώρα διαισθάνομαι ότι και οι δύο είναι τρομαγμένοι και γεμάτοι δυσπιστία. Είναι αλήθεια ότι ανακάλυψαν πτυχές της ζωής μου που θα προτιμούσα να μην είχαν αποκαλυφθεί ποτέ. Δεν είμαι υπερήφανος για κάποια από τα πράγματα που έχω κάνει, αλλά δε μετανιώνω για τίποτα. Έκανα αυτό που έπρεπε να κάνω, προκειμένου να διασφαλίσω την επιβίωση ολόκληρου του ανθρώπινου γένους, και θα το έκανα ξανά, εάν χρειαζόταν.

Τα δίδυμα έχουν επιστρέψει στο σπίτι της θείας τους στο Πασίφικ Χάιτς. Θα τα αφήσω μια δυο μέρες να ξεκουραστούν και να ανακτήσουν τις δυνάμεις τους – αλλά όχι παραπάνω, καθώς η Περενέλ και εγώ δεν έχουμε την πολυτέλεια του χρόνου. Ύστερα θα ξεκινήσουμε και πάλι. Η εκπαίδευσή τους πρέπει να ολοκληρωθεί, πρέπει να είναι έτοιμα για τη στιγμή που οι Σκοτεινοί Παλαιοί θα επιστρέψουν στη Γη.

Γιατί αυτή η μέρα είναι μια ανάσα μακριά μας.

Η Ώρα του Λίθα πλησιάζει.

Από το Ημερολόγιο του Αλχημιστή Νικόλας Φλαμέλ,
Σήμερα, Τρίτη 5 Ιουνίου,
στο Σαν Φρανσίσκο, την υιοθετημένη μου πόλη.

Τρίτη,
5 Ιουνίου



1

Ποτέ δεν πίστευα ότι θα έβλεπα αυτό το μέρος ξανά», είπε η Σόφι Νιούμαν.

«Ποτέ δεν πίστευα ότι θα ήμουν τόσο χαρούμενος βλέποντάς το ξανά», πρόσθεσε ο Τζος. «Είναι... δεν ξέρω. Διαφορετικό».

«Είναι το ίδιο», είπε η δίδυμη αδελφή του. «Εμείς έχουμε αλλάξει».

Η Σόφι και ο Τζος Νιούμαν προχώρησαν στην οδό Σκοτ στο Πασίφικ Χάιτς, κατευθυνόμενοι προς το σπίτι της θείας Αγνής, το οποίο βρισκόταν στη γωνία της οδού Σακραμέντο. Πριν από πέντε μέρες –την Πέμπτη, 31 Μαΐου– είχαν φύγει από το σπίτι για να πάνε στις δουλειές τους, η Σόφι στην καφετέρια και ο Τζος στο βιβλιοπωλείο. Ήταν απλώς μια συνηθισμένη μέρα... και όμως θα ήταν η τελευταία συνηθισμένη μέρα που θα βίωναν ποτέ.

Εκείνη τη μέρα ο κόσμος τους άλλαξε για πάντα, και οι ίδιοι είχαν αλλάξει, όχι μόνο σωματικά αλλά και πνευματικά.

«Τι θα της πούμε;» ρώτησε ο Τζος νευρικά. Η θεία Αγνή ήταν ογδόντα τεσσάρων ετών και, παρόλο που τη φώναζαν θεία, στην πραγματικότητα δεν είχαν συγγένεια εξ αί-

ματος. Η Σόφι πίστευε ότι μπορεί να ήταν αδελφή της γιαγιάς τους... ή εξαδέλφη ή απλώς μια φίλη, αλλά δεν ήταν σίγουρη. Ήταν μια γλυκιά αλλά ευέξαπτη ηλικιωμένη γυναίκα, η οποία φώναζε και ανησυχούσε όταν τα δίδυμα αργούσαν έστω και πέντε λεπτά να επιστρέψουν στο σπίτι. Τους τρέλαινε και τους δύο με τη συμπεριφορά της, και βέβαια δεν παρέλειπε να δώσει πλήρη αναφορά για ό,τι έκαναν στους γονείς τους.

«Θα το παρουσιάσουμε ως ένα απλό γεγονός», είπε η Σόφι. «Θα εμμείνουμε στην ιστορία που είπαμε στη μαμά και στον μπαμπά – πρώτον, ότι το βιβλιοπωλείο έκλεισε επειδή η Περενέλ δεν αισθανόταν καλά, και μετά οι Φλαμέλ...»

«Οι Φλέμινγκς», τη διόρθωσε ο Τζος.

«Οι Φλέμινγκς μας προσκάλεσαν να μείνουμε στο σπίτι τους, στην έρημο».

«Και γιατί έκλεισε το βιβλιοπωλείο;»

«Διαρροή γκαζιού».

Ο Τζος συγκατένευσε.

«Διαρροή γκαζιού. Και πού βρίσκεται το σπίτι στην έρημο;»

«Στο Τζόσουα Τρι».

«Εντάξει, το κατάλαβα».

«Είσαι σίγουρος; Γιατί δεν τα καταφέρνεις με τα ψέματα».

Ο Τζος ανασήκωσε τους ώμους του.

«Θα προσπαθήσω. Το ξέρεις ότι θα πέσει ανάκριση τρίτου βαθμού».

«Το ξέρω. Το ήξερα ακόμη και προτού μιλήσουμε με τη μαμά και τον μπαμπά».

Ο Τζος κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. Έριξε μια ματιά στη Σόφι. Μια σκέψη τριβέλιζε στο μυαλό του εδώ και λίγες μέρες και σκέφτηκε ότι ίσως αυτή ήταν η καλύτερη στιγμή για να το αναφέρει.

«Σκεφτόμουν», είπε αργά. «Ίσως πρέπει να τους πούμε την αλήθεια».

«Την αλήθεια;» ρώτησε η Σόφι ανέκφραστη καθώς διέσχιζαν την οδό Τζάκσον. Από τη θέση όπου βρίσκονταν μπορούσαν να διακρίνουν το άσπρο, ξύλινο βικτοριανού τύπου σπίτι της θείας τους, τρία τετράγωνα πιο κάτω.

«Τι λες;» ρώτησε ο Τζος την αδελφή του, η οποία παρέμενε σιωπηλή.

Κάποια στιγμή η Σόφι έγνεψε καταφατικά.

«Ναι, βέβαια, θα μπορούσαμε». Τράβηξε μερικές ξανθές τούφες μακριά από τα μάτια της και κοίταξε τον αδελφό της. «Δηλαδή, αν κατάλαβα καλά, θέλεις να πούμε στη μαμά και στον μπαμπά ότι το έργο μιας ολόκληρης ζωής έγινε για το τίποτα. Ότι όλα αυτά που σπούδασαν –ιστορία, αρχαιολογία και παλαιοντολογία– είναι λάθος». Τα μάτια της σπινθήρισαν. «Νομίζω ότι είναι σπουδαία ιδέα. Αλλά θα αφήσω εσένα να το κάνεις και εγώ θα παρακολουθώ».

Ο Τζος ανασήκωσε τους ώμους του αμήχανα.

«Εντάξει, εντάξει, δε θα τους το πούμε».

«Τουλάχιστον όχι ακόμη».

«Σύμφωνοι, αλλά αργά ή γρήγορα θα αποκαλυφθεί. Ξέρεις ότι είναι αδύνατο να κρατήσεις μυστικά από εκείνους».

«Ναι, αφού η θεία Αγνή τους τα λέει όλα χαρτί και καλά-μάρι», μουρμούρισε η Σόφι.

Μια τεράστια μαύρη λιμουζίνα με φιμέ τζάμια πέρασε αργά από δίπλα τους, ο οδηγός ήταν σκυμμένος μπροστά, ελέγχοντας τους αριθμούς των σπιτιών στο δεντροφυτεμένο δρόμο. Το αυτοκίνητο άναψε τα προειδοποιητικά φώτα και σταμάτησε λίγο πιο κάτω.

Ο Τζος έδειξε τη λιμουζίνα με μια απότομη κίνηση του πιγουνιού του.

«Περίεργο, φαίνεται σαν να έχει σταματήσει μπροστά στο σπίτι της θείας Αγνής».

Η Σόφι κοίταξε αδιάφορα.

«Απλώς εύχομαι να υπήρχε κάποιος στον οποίο θα μπο-

ρούσαμε να μιλήσουμε», είπε εκείνη. «Κάποιος σαν τον Γκιλγκαμές». Τα μπλε μάτια της γέμισαν με δάκρυα. «Ελπίζω να είναι καλά». Την τελευταία φορά που είχε δει τον αθάνατο, είχε τραυματιστεί από ένα βέλος που του είχε ρίξει ο Θεός με τα Κέρατα. Κοίταξε τον αδελφό της εκνευρισμένη. «Δεν ακούς τίποτα από αυτά που λέω».

«Αυτό το αμάξι *πράγματι* σταματάει έξω ακριβώς από το σπίτι της θείας Αγνής», είπε αργά ο Τζος. Μια αμυδρή προειδοποίηση του προκάλεσε ρίγος στο πίσω μέρος του κεφαλιού του. «Σόφι;»

«Τι είναι;»

«Πότε ήταν η τελευταία φορά που η θεία Αγνή είχε επισκέπτη;»

«Δεν έχει ποτέ επισκέπτες».

Τα δίδυμα παρακολούθησαν έναν αδύνατο οδηγό, ντυμένο με μαύρο κοστούμι, να βγαίνει από το αυτοκίνητο και να ανεβαίνει τα σκαλοπάτια, με το μαύρο γαντοφορεμένο χέρι του να σύρεται ελαφρά στο μεταλλικό κάγκελο. Τα δίδυμα, χάρη στην Αφυπνισμένη ακοή τους, άκουσαν πεντακάθαρα το χτύπημα πάνω στην πόρτα και ασυναίσθητα επιτάχυναν το βήμα τους. Είδαν τη θεία Αγνή που άνοιξε την πόρτα. Ήταν μια εμφανώς αδύνατη γυναίκα, με πρόσωπο γεμάτο γωνίες, πρησμένα γόνατα και δάχτυλα διογκωμένα από τα αρθριτικά. Ο Τζος ήξερε ότι στα νιάτα της θεωρούνταν εξαιρετικά όμορφη, όμως αυτή η ηλικία είχε περάσει προ πολλού. Δεν είχε παντρευτεί ποτέ και όλοι στην οικογένεια γνώριζαν ότι ο έρωτας της ζωής της είχε σκοτωθεί στον πόλεμο. Ο Τζος δεν ήταν σίγουρος σε ποιον πόλεμο.

«Τζος;» ρώτησε η Σόφι.

«Κάτι δεν πάει καλά», μουρμούρισε ο Τζος. Επιτάχυνε το βήμα του ακόμα περισσότερο, ενώ η Σόφι τον ακολουθούσε με γοργά βήματα.

Τα δίδυμα είδαν το χέρι του οδηγού να κινείται και να δίνει

κάτι στη θεία Αγνή. Εκείνη έγειρε το κεφάλι της μπροστά, εστιάζοντας την προσοχή της σε κάτι που έμοιαζε με φωτογραφία. Όμως, όταν έσκυψε για να δει καλύτερα, ο οδηγός ξεγλίστρησε πίσω της και όρμησε μέσα στο σπίτι.

Ο Τζος άρχισε να τρέχει.

«Μην αφήσεις το αυτοκίνητο να φύγει!» φώναξε στη Σόφι. Έτρεξε κατά μήκος του δρόμου και όρμησε στα σκαλιά για να μπει μέσα στο σπίτι. «Γεια σου, θεία Αγνή, γυρίσαμε», φώναξε καθώς πέρασε βιαστικά από δίπλα της.

Η ηλικιωμένη γυναίκα έκανε μια ολόκληρη περιστροφή για να γυρίσει να τους δει, ενώ η φωτογραφία ανέμιζε στα δάχτυλά της.

Η Σόφι ακολούθησε τον αδελφό της κατά μήκος του δρόμου, αλλά σταμάτησε πίσω από το αυτοκίνητο. Έσκυψε κάτω και πίεσε τα δάχτυλά της πάνω στο πίσω λάστιχο του αυτοκινήτου. Ο αντίχειράς της έτριψε τον κύκλο στο πίσω μέρος του καρπού της και τα δάχτυλά της έλαμψαν ένα έντονα λευκό χρώμα. Έσπρωξε. Υπήρξε η δυσωδία καμένου λάστιχου και ύστερα, με πέντε ξεχωριστούς ήχους, το λάστιχο τρύπησε. Ο αέρας βγήκε σφυρίζοντας και το λάστιχο βυθίστηκε πάνω στη μεταλλική ζάντα του.

«Σόφι!» στρίγκλισε η ηλικιωμένη γυναίκα, καθώς το κορίτσι όρμησε στα σκαλιά και άρπαξε τη σαστισμένη θεία της. «Τι συμβαίνει; Πού ήσασταν; Ποιος ήταν αυτός ο ωραίος νεαρός; Αυτός που μόλις είδα ήταν ο Τζος;»

«Θεία Αγνή, έλα μαζί μου». Η Σόφι τράβηξε τη θεία της μακριά από την πόρτα σε περίπτωση που ο Τζος ή ο οδηγός έβγαιναν έξω τρέχοντας και την έριχναν κάτω κατά λάθος. Γονάτισε και μάζεψε τη φωτογραφία που είχε πέσει από τα χέρια της θείας της και ύστερα βοήθησε την ηλικιωμένη γυναίκα να σταθεί σε μια ασφαλή απόσταση από το σπίτι. Η Σόφι κοίταξε τη φωτογραφία: ήταν μια καστανόχρωμη απεικόνιση μιας νεαρής γυναίκας η οποία ήταν ντυμένη με κάτι

που έμοιαζε με στολή νοσοκόμας. Στο κάτω δεξί μέρος της φωτογραφίας ήταν γραμμένες με λευκή μελάνη η λέξη Υπρ και η ημερομηνία 1914. Η Σόφι κράτησε την ανάσα της – δεν είχε καμιά αμφιβολία για το ποια ήταν η γυναίκα της φωτογραφίας. Ήταν η Σκάθαχ.

Ο Τζος μπήκε μέσα στο σκοτεινό διάδρομο και προχώρησε ψηλαφώντας τον τοίχο, περιμένοντας μέχρι να συνηθίσουν τα μάτια του στο ελάχιστο φως. Την προηγούμενη εβδομάδα δε θα ήξερε να το κάνει αυτό, όμως την προηγούμενη εβδομάδα δε θα είχε σκεφτεί να ορμήσει μέσα σε ένα σπίτι τρέχοντας πίσω από έναν εισβολέα. Θα είχε κάνει το αυτονόητο και θα είχε καλέσει την Άμεσο Δράση. Πλησίασε την ομπρελοθήκη που βρισκόταν πίσω από την πόρτα και πήρε ένα μεγάλο μπαστούνι της θείας του. Δεν ήταν βέβαια το Κλάρεντ, αλλά αρκούσε για την ώρα.

Ο Τζος παρέμεινε ακίνητος και με το κεφάλι γερμένο στη μια πλευρά αφουγκραζόταν τους ήχους. Πού ήταν ο ξένος;

Ακούστηκε ένα τριξιμο στο κεφαλόσκαλο και αμέσως μετά ένας λεπτός, νεαρός άντρας με μαύρο κοστούμι, λευκό πουκάμισο και στενή μαύρη γραβάτα κατέβηκε βιαστικά τις σκάλες. Επιβράδυνε το βήμα του μόλις είδε τον Τζος, αλλά δε σταμάτησε. Χαμογέλασε βεβιασμένα, αν και το χαμόγελό του έμοιαζε περισσότερο με αντανακλαστικό παρά με εθελοντική κίνηση, καθώς τα χείλη του κινήθηκαν ελάχιστα. Τώρα που ο άντρας ήταν πιο κοντά, ο Τζος διαπίστωσε ότι ήταν Ασιάτης. Ίσως Γιαπωνέζος;

Ο Τζος προχώρησε προς τα εμπρός, κρατώντας τη μαγκούρα μπροστά του σαν σπαθί.

«Πού νομίζεις ότι πηγαίνεις;»

«Να σε προσπεράσω ή να περάσω από πάνω σου, δεν έχει καμιά διαφορά για μένα», είπε ο νεαρός άντρας με τέλεια αγγλικά αλλά με έντονη ιαπωνική προφορά.

«Τι κάνεις εδώ;» απαίτησε να μάθει ο Τζος.

«Ψάχνω για κάποιον», απάντησε ο άντρας απλά.

Ο εισβολέας κατέβηκε από το τελευταίο σκαλί στο χολ και προχώρησε για να βγει έξω στην μπροστινή πόρτα, αλλά ο Τζος του έκοψε την πορεία με το μπαστούνι.

«Όχι τόσο γρήγορα. Μου χρωστάς μια απάντηση».

Ο νεαρός άντρας με το μαύρο κοστούμι άρπαξε το μπαστούνι από το χέρι του Τζος και με μια κίνηση το έσπασε πάνω στο γόνατό του. Ο Τζος έκανε ένα μορφασμό καθώς θεώρησε ότι αυτό πρέπει να πόνεσε. Ο άντρας πέταξε τα δύο κομμάτια του μπαστουιού στο πάτωμα.

«Δε σου χρωστάω τίποτα, αλλά πρέπει να είσαι ευγνώμων γιατί σήμερα έχω καλή διάθεση».

Υπήρχε κάτι στη φωνή του άντρα που έκανε τον Τζος να κάνει πίσω. Κάτι ψυχρό και απότομο που τον έκανε ξαφνικά να αναρωτηθεί εάν ο άντρας ήταν κανονικός άνθρωπος. Ο Τζος στάθηκε στην εξώπορτα και παρακολούθησε τον άντρα να κατεβαίνει με ανάλαφρες κινήσεις τα σκαλιά. Πλησίαζε την πόρτα του αυτοκινήτου, όταν πρόσεξε το πίσω λάστιχο.

Η Σόφι χαμογέλασε και κούνησε το δάχτυλό της απειλητικά προς το μέρος του.

«Απ' ό,τι φαίνεται, σου έσκασε το λάστιχο».

Ο Τζος κατέβηκε γρήγορα τα σκαλιά και πήγε κοντά στην αδελφή του και στη θεία του.

«Τζος», είπε η θεία Αγνή μεμψιμοιρώντας, «τι συμβαίνει;» Τα γκρίζα μάτια της φαίνονταν τεράστια πίσω από τα χοντρά γυαλιά.

Το πίσω παράθυρο άνοιξε ελάχιστα και ο Γιαπωνέζος μίλησε έντονα σε κάποιον που βρισκόταν μέσα στο αυτοκίνητο, χειρονομώντας και δείχνοντας προς τη μεριά του σκαμμένου λάστιχου.

Η πόρτα άνοιξε απότομα και εμφανίστηκε μια νεαρή γυναίκα. Φορούσε ένα όμορφο καλοραμμένο μαύρο ταγιέρ και ένα λευκό μεταξωτό πουκάμισο, μαύρα δερμάτινα γάντια και

μαύρα στρογγυλά μικροσκοπικά γυαλιά ηλίου. Όμως τα κόκκινα κοντοκομμένα μαλλιά της και το ωχρό, γεμάτο φακίδες πρόσωπο την πρόδωσαν.

«Σκάθαχ!» φώναξαν με χαρά η Σόφι και ο Τζος.

Η γυναίκα χαμογέλασε, αφήνοντας να φανούν τα βαμπίρ δόντια της. Έβγαλε τα γυαλιά της και αποκάλυψε τα υπέροχα πράσινα μάτια της.

«Όχι βέβαια», είπε απότομα. «Είμαι η Ίφρι των Σκιών και θέλω να μάθω τι έπαθε η δίδυμη αδελφή μου».

Νόμιζα ότι δε θα ξαναδώ ποτέ αυτό το μέρος», είπε ο Νίκολας Φλαμέλ σπρώχνοντας την πίσω πόρτα του μικρού βιβλιοπωλείου.

«Και εγώ το ίδιο», συμφώνησε η Περενέλ.

Το κάτω μέρος της πόρτας κόλλησε και ο Νίκολας πίεσε τον ώμο του πάνω στην πόρτα και έσπρωξε δυνατά. Η πόρτα έξυσε το πέτρινο πάτωμα και η δυσωδία τούς χτύπησε αμέσως τα ρουθούνια: η ανεπαίσθητη γλυκιά δυσωδία του σάπιου ξύλου και του μουχλιασμένου χαρτιού αναμεμειγμένη με τη γλυκερή ταγκή οσμή της αποσύνθεσης. Η Περενέλ έβηξε και έβαλε το χέρι της στο στόμα της, ενώ από τα μάτια της έτρεχαν δάκρυα.

«Αυτό είναι απαίσιο!»

Ο Νίκολας εισέπνευσε επιφυλακτικά. Μπορούσε ακόμη να μυρίσει τα ίχνη της θειούχας μυρωδιάς του Ντι στον ξηρό αέρα, την οσμή χαλασμένου αυγού που παρέπεμπε στο θειάφι. Το ζευγάρι προχώρησε σε ένα σκοτεινό διάδρομο, ο οποίος και στις δυο πλευρές του ήταν γεμάτος με σωρούς μεταχειρισμένων βιβλίων.

Τα χάρτινα κουτιά είχαν ρίγες από μαύρη σήψη και το

επάνω μέρος τους είχε αρχίσει να σκεβρώνει. Μερικά είχαν ανοίξει και το περιεχόμενό τους είχε ξεχυθεί στο πάτωμα.

Η Περενέλ ακούμπησε με τις άκρες των δαχτύλων της ένα από αυτά και γέμισε μούχλα. Κράτησε το δάχτυλο ψηλά για να το δει ο άντρας της και είπε: «Εμένα μου λες;»

«Ο δόκτωρ και εγώ πολεμήσαμε», είπε εκείνος απαλά.

«Το βλέπω αυτό», είπε η Περενέλ με ένα χαμόγελο. «Και νίκησες».

«Λοιπόν, η νίκη είναι κάτι σχετικό...» Ο Νίκολας άνοιξε την πόρτα στην άκρη του διαδρόμου και μπήκε μέσα στο βιβλιοπωλείο. «Φοβάμαι πως το βιβλιοπωλείο δεν τα πήγε και τόσο καλά».

Απλώνοντας το χέρι του προς τα πίσω, πήρε το χέρι της γυναίκας του και την οδήγησε στο δωμάτιο που ήταν γεμάτο βιβλία.

«Ω, Νίκολας...» πήρε ανάσα η Περενέλ.

Το βιβλιοπωλείο είχε καταστραφεί ολοσχερώς.

Ένα πυκνό στρώμα χνουδωτής πρασινόμαυρης μούχλας κάλυπτε τα πάντα και ήταν διάχυτη η αποπνικτική μυρωδιά από θειάφι. Τα βιβλία ήταν διασκορπισμένα παντού –σκισμένες σελίδες, κουρελιασμένα εξώφυλλα, σπασμένες ράχες βιβλίων– και ανάμεσά τους υπήρχαν θραύσματα από διαλυμένα τραπέζια και ράφια στα οποία ήταν προηγουμένως τοποθετημένα. Ένα τεράστιο τμήμα της οροφής έλειπε, ο γύψος κρεμόταν σαν κουρελιασμένο ρούχο, αποκαλύπτοντας ξύλινα δοκάρια και στριφογυριστά καλώδια, ενώ εκεί όπου ήταν η είσοδος για το κελάρι τώρα υπήρχε ένα τεράστιο χάσμα, το ξύλο γύρω από αυτό ήταν σάπιο, διάστικτο από μαύρες κηλίδες σαν μανιτάρια. Το φωτεινό πολύχρωμο χαλί που κάποτε κοσμούσε το κέντρο του πατώματος είχε συρρικνωθεί σε ένα άθλιο γκρίζο φθαρμένο ύφασμα.

«Καταστροφή και αποσύνθεση», μουρμούρισε η Περενέλ. «Είναι ολοφάνερο ότι είναι έργο του Ντι».

Η ψηλή κομψή γυναίκα περπατούσε προσεκτικά μέσα στο δωμάτιο. Οτιδήποτε άγγιζε είτε θρυμματιζόταν είτε διαλυόταν σε μια σκόνη που ανέδιδε σπόρια. Τα πατώματα ήταν σπογγώδη και κολλώδη και έτριζαν επικίνδυνα και απειλητικά σε κάθε βήμα της, κινδυνεύοντας η ίδια να βρεθεί από στιγμή σε στιγμή στο υπόγειο. Στάθηκε στη μέση του δωματίου, έβαλε τα χέρια της στους γοφούς της και γύρισε αργά. Τα τεράστια καταπράσινα μάτια της ήταν γεμάτα δάκρυα. Αγαπούσε αυτό το βιβλιοπωλείο. Ήταν το σπίτι τους και η ζωή τους για μια δεκαετία. Είχαν κάνει πολλές δουλειές μέσα στο πέρασμα των αιώνων, αλλά αυτό το βιβλιοπωλείο της θύμιζε, περισσότερο από οτιδήποτε άλλο, τα πρώτα χρόνια της ζωής της με τον Νικόλας, όταν εκείνος ήταν συμβολαιογράφος και πωλητής βιβλίων στο Παρίσι, το δέκατο τέταρτο αιώνα. Τότε ήταν απλοί, συνηθισμένοι άνθρωποι που ζούσαν συνηθισμένες ζωές, μέχρι εκείνη τη μοιραία μέρα που ο Νικόλας αγόρασε τον *Κώδικα*, το *Βιβλίο του Μάγου Αβραάμ*, από τον άντρα με την κουκούλα με τα εκπληκτικά μπλε μάτια. Εκείνη τη μέρα τελείωσε η γήινη, εγκόσμια ζωή τους και μπήκαν στον κόσμο του ασυνήθιστου, όπου τίποτα δεν ήταν όπως φαινόταν και δεν μπορούσαν να εμπιστευτούν κανέναν.

Γύρισε να κοιτάξει τον άντρα της. Δεν είχε μετακινηθεί από την πόρτα και κοιτούσε ολόγυρα στο μαγαζί με μια έκφραση έκπληξης στο πρόσωπό του.

«Νικόλας», είπε εκείνη τρυφερά και, όταν εκείνος σήκωσε το βλέμμα του, συνειδητοποίησε πόσο είχε γεράσει την τελευταία εβδομάδα. Μέσα στους αιώνες, η εμφάνισή του είχε αλλάξει ελάχιστα. Με τα κοντοκουρεμένα μαλλιά του, το αρυτιδωτο πρόσωπο και τα χλωμά μάτια πάντα έδειχνε γύρω στα πενήντα – ήταν η ηλικία που είχε όταν άρχισαν να παρασκευάζουν το φίλτρο της αθανασίας. Σήμερα έδειχνε τουλάχιστον εβδομήντα. Τα περισσότερα μαλλιά του είχαν πέσει και το μέτωπό του αυλάκωναν βαθιές ρυτίδες. Οι πε-

ρισσότερες ρυτίδες ήταν χαραγμένες στις γωνίες των βαθουλωμένων ματιών και υπήρχαν σκούρες κηλίδες στο πάνω μέρος των χεριών του.

Ο Αλχημιστής την έπιασε να τον κοιτάζει και χαμογέλασε θλιμμένα.

«Το ξέρω. Δείχνω γέρος, αλλά παρ' όλα αυτά όχι και τόσο άσχημα για κάποιον που έχει ζήσει εξακόσια εβδομήντα επτά χρόνια».

«Εβδομήντα έξι», τον διόρθωσε η Περενέλ τρυφερά. «Σε τρεις μήνες θα είσαι εβδομήντα επτά».

Ο Νίκολας έκανε ένα βήμα προς τα εμπρός και τράβηξε την Περενέλ στα χέρια του, αγκαλιάζοντάς τη σφιχτά.

«Δε νομίζω ότι θα γιορτάσω αυτά τα γενέθλια», είπε τρυφερά, έχοντας το στόμα του κοντά στο αυτί της. «Χρησιμοποίησα τόσο πολύ την αύρα μου την προηγούμενη εβδομάδα, περισσότερο από όσο τη χρησιμοποίησα τις δύο τελευταίες δεκαετίες. Και χωρίς τον Κώδικα...» Η φωνή του λύγισε. Δε χρειάστηκε να τελειώσει την πρότασή του. Χωρίς το ξόρκι της αθανασίας που εμφανιζόταν μια φορά το μήνα στη σελίδα επτά, στον Κώδικα, εκείνος και η Περενέλ θα άρχιζαν να γερνούν, και σύντομα θα ακολουθούσε ο θάνατος.

Ξαφνικά, η Περενέλ έσπρωξε τον άντρα της μακριά της.

«Δεν πεθάναμε ακόμη!» είπε θυμωμένα και ο θυμός την έκανε να επιστρέψει στην επαρχιώτικη γαλλική γλώσσα της νεότητάς της. «Έχουμε ξαναβρεθεί σε δύσκολη θέση και πριν και επιβιώσαμε». Μια ανεπαίσθητη υποψία της αύρας της έτριξε γύρω της, η σάρκα της απέπνεε παγωμένους έλικες καπνού.

Ο Νίκολας έκανε ένα βήμα πίσω και δίπλωσε τα χέρια του πάνω στο στήθος του.

«Είχαμε πάντα τον Κώδικα», της υπενθύμισε μιλώντας στην ίδια γλώσσα.

«Δε μιλάω για την αθανασία τώρα», είπε η Περενέλ, και η

προφορά της Μπρετόν είχε εξασθενήσει. «Έχουμε ζήσει αιώνες, Νίκολας, αιώνες. Δε φοβάμαι να πεθάνω γιατί ξέρω ότι, όταν φύγουμε, θα φύγουμε μαζί. Αυτό που θα ήταν αβάσταχτο είναι να ζήσω χωρίς εσένα».

Ο Αλχημιστής έγνεψε, καθώς δεν εμπιστευόταν τον εαυτό του να μιλήσει. Δεν μπορούσε να φανταστεί τη ζωή του χωρίς την Περενέλ.

«Πρέπει να κάνουμε αυτό που κάναμε πάντα», επέμενε εκείνη, «να πολεμήσουμε για την επιβίωση του ανθρώπινου γένους». Η Περενέλ άπλωσε το χέρι της και έπιασε το μπράτσο του συζύγου της, χώνοντας τα δάχτυλά της δυνατά στη σάρκα του. «Για εξακόσια χρόνια προστατεύαμε τον Κώδικα και κρατήσαμε τους Σκοτεινούς Παλαιούς μακριά από τη Γη. Δε θα σταματήσουμε τώρα», είπε με πρόσωπο σκληρό από την ένταση. «Αλλά τώρα, Νίκολας, δεν έχουμε τίποτα να χάσουμε. Αντί να το βάζουμε στα πόδια και να κρυβόμαστε για να προστατέψουμε το Βιβλίο, θα πρέπει να επιτεθούμε», είπε αγριεμένα. «Θα πρέπει να πολεμήσουμε τους Σκοτεινούς Παλαιούς».

Ο Αλχημιστής έγνεψε αμήχανα. Στιγμές σαν αυτή, η Περενέλ τον τρόμαζε. Παρόλο που ήταν παντρεμένοι αιώνες, υπήρχαν ακόμη τόσο πολλά που δεν ήξερε για τη γυναίκα του και για το εξαιρετικό ασυνήθιστο χάρισμα που της επέτρεπε να βλέπει τις σκιές των νεκρών.

«Έχεις δίκιο, δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα», είπε ο Νίκολας με συγκαταβατικό ύφος. «Ήδη έχουμε χάσει τόσο πολλά».

«Αυτή τη φορά έχουμε το πλεονέκτημα των διδύμων», του υπενθύμισε η Περενέλ.

«Δεν είμαι σίγουρος εάν θα μας εμπιστευτούν απόλυτα», είπε ο Αλχημιστής και πήρε βαθιά ανάσα. «Στο Λονδίνο έμαθαν για την ύπαρξη των προηγούμενων διδύμων».

«Α», είπε η Περενέλ. «Από τον Γκιλγκαμές;»

Ο Αλχημιστής έγνεψε καταφατικά.

«Από τον Βασιλιά. Πολύ φοβάμαι ότι δε θα πιστέψουν όλα όσα τους λέμε».

«Λοιπόν, τότε», είπε η Περενέλ με ένα πλατύ χαμόγελο, «θα τους πούμε την αλήθεια. Όλη την αλήθεια», πρόσθεσε κοιτάζοντας έντονα το σύζυγό της.

Ο Νίκολας Φλαμέλ την κοίταξε κατάματα για μια στιγμή, ύστερα έγνεψε καταφατικά και έστρεψε το βλέμμα του αλλού.

«Μόνο την αλήθεια», είπε εκείνος και αναστέναξε. Περίμενε έως ότου εκείνη φύγει από το δωμάτιο και ύστερα πρόσθεσε χαμηλόφωνα: «Όμως η αλήθεια είναι δίκοππο μαχαίρι, επικίνδυνο πράγμα».

«Το άκουσα αυτό», φώναξε εκείνη.

3

Να τηλεφωνήσετε στους γονείς σας τώρα αμέσως». Η θεία Αγνή αγριοκοίταξε μέσα από τα μωπικά γυαλιά της τη Σόφι και ύστερα στράφηκε στον Τζος, που ήταν πιο κοντά. «Έχουν τρελαθεί από την αγωνία τους. Μου τηλεφωνούν κάθε μέρα, δύο ή τρεις φορές. Μάλιστα, το πρωί μού είπαν ότι εάν δεν επιστρέψατε σήμερα στο σπίτι θα τηλεφωνούσαν στην αστυνομία και θα δήλωναν την εξαφάνισή σας». Σταμάτησε για λίγο και ύστερα πρόσθεσε με δραματικό ύφος: «Είχαν σκοπό να πουν ότι σας απήγαγαν».

«Δε μας απήγαγαν. Μιλήσαμε στη μαμά και στον μπαμπά πριν από λίγες μέρες», μουρμούρισε ο Τζος. Προσπαθούσε απεγνωσμένα να θυμηθεί τότε ήταν η τελευταία φορά που είχε μιλήσει στους γονείς του. Ήταν την Παρασκευή... ή μήπως το Σάββατο; Κοίταξε λοξά την αδελφή του, ζητώντας βοήθεια, αλλά εκείνη κοιτούσε επίμονα τη γυναίκα που έμοιαζε εκπληκτικά με τη Σκάθαχ. Έστρεψε και πάλι το βλέμμα του στη θεία του. Ήξερε ότι είχε λάβει ένα μείλ από τους γονείς τους το... ήταν Σάββατο όταν βρίσκονταν στο Παρίσι; Τώρα που βρισκόταν πίσω στο Σαν Φρανσίσκο, οι τελευταίες μέρες είχαν αρχίσει να γίνονται μια θολή εικόνα. «Μόλις γυρίσαμε», είπε τελικά, λέγοντας την αλήθεια. Φίλησε πεταχτά

τη θεία του και στα δύο μάγουλα. «Πώς είσαι; Μας έλειψες».

«Θα μπορούσατε να έχετε τηλεφωνήσει», είπε η μικροσκοπική γυναίκα θυμωμένα. «Έπρεπε να είχατε τηλεφωνήσει». Τα γκρίζα σκληρά μάτια της, μεγεθυμένα από τους τεράστιους φακούς, αγριοκοίταζαν τα δίδυμα. «Τρελάθηκα από την αγωνία μου. Τηλεφώνησα στο βιβλιοπωλείο δεκάδες φορές αναζητώντας εσάς, και ποτέ δεν απαντούσατε στο κινητό σας. Δεν έχει νόημα να έχετε κινητό, εάν δεν απαντάτε».

«Τις περισσότερες φορές δεν είχαμε σήμα», είπε ο Τζος, λέγοντας εν μέρει την αλήθεια, «και ύστερα έχασα το κινητό μου», πρόσθεσε, κάτι που επίσης ήταν αλήθεια. Το τηλέφωνό του και τα πράγματά του είχαν εξαφανιστεί όταν ο Ντι κατέστρεψε το Ιγκντρασίλ.

«Έχασες το καλό σου τηλέφωνο;» Η ηλικιωμένη γυναίκα κούνησε το κεφάλι της με αηδία. «Αυτό είναι το τρίτο τηλέφωνο που χάνεις μέσα στη χρονιά».

«Το δεύτερο», μουρμούρισε εκείνος.

Η θεία Αγνή γύρισε από την άλλη και άρχισε να ανεβαίνει αργά τις σκάλες. Αρνήθηκε τη βοήθεια του Τζος κουνώντας επιδεικτικά το χέρι της.

«Άφησέ με, δεν είμαι ανίκανη», του είπε και στη συνέχεια άπλωσε το χέρι της για να πιάσει το δικό του μπράτσο. «Τώρα μπορείς να με βοηθήσεις, νεαρέ». Όταν πλησίασαν στην πόρτα, γύρισε και κοίταξε κάτω προς το μέρος της Σόφι, η οποία στεκόταν ακόμη όρθια μπροστά από την κοκκινομάλλα γυναίκα. «Σόφι, έρχεσαι;» ρώτησε.

«Σε ένα λεπτό, θείτσα». Η Σόφι κοίταξε τον αδελφό της και ύστερα τα μάτια της περιπλανήθηκαν προς την ανοιχτή πόρτα. «Θα έρθω σε ένα λεπτό, Τζος. Γιατί δεν παίρνεις τη θεία Αγνή μέσα να της φτιάξεις ένα φλιτζάνι τσάι;»

Ο Τζος άρχισε να κουνάει το κεφάλι του, αλλά τα δάχτυλα της ηλικιωμένης γυναίκας τού έσφιξαν το χέρι με εκπληκτική δύναμη.

«Και όσο βράζει η τσαγιέρα μπορείς να τηλεφωνήσεις στους γονείς σου», φώναξε η θεία Αγνή. Κοίταξε τη Σόφι με μισόκλειστα μάτια ξανά. «Μην αργήσεις».

Η Σόφι Νιούμαν κούνησε το κεφάλι της.

«Δε θα αργήσω».

Αμέσως μόλις ο Τζος και η θεία Αγνή μπήκαν στο σπίτι, η Σόφι στράφηκε στην άγνωστη γυναίκα.

«Ποια είσαι;» ρώτησε με απαιτητικό ύφος.

«Η Ίφε», είπε η γυναίκα, προφέροντας το όνομα. «Ί-φε».

Έσκυψε και τα χέρια της που ήταν καλυμμένα με μαύρα γάντια διέτρεξαν πάνω στο σκασμένο λάστιχο της λιμουζίνας και ύστερα μίλησε σε μια γλώσσα που στη Σόφι φάνηκε σαν γιαπωνέζικη. Ο νεαρός άντρας που είχε έρθει νωρίτερα αντιμέτωπος με τον Τζος μέσα στο σπίτι έβγαλε το σακάκι του, ύστερα άνοιξε το πορτομπαγκάζ και έβγαλε ένα στήριγμα και ένα γρύλο. Τοποθετώντας το γρύλο κάτω από το αυτοκίνητο, το ανασήκωσε με άνεση και άρχιζε να αλλάζει το λάστιχο.

Η Ίφε δίπλωσε τα χέρια της πάνω στο στήθος της και έγειρε το κεφάλι της για να κοιτάξει τη Σόφι.

«Δε χρειαζόταν να το κάνεις αυτό». Υπήρχε μια αμυδρή απόχρωση ξενικής προφοράς στη φωνή της.

«Νομίζαμε ότι θα απήγαγες τη θεία μας», είπε η Σόφι ήρεμα. Το όνομα Ίφε είχε ενεργοποιήσει δεκάδες παράξενες σκέψεις και εικόνες που στριφογύριζαν στο μυαλό της, αλλά η Σόφι δυσκολευόταν να ξεχωρίσει τις αναμνήσεις της Σκάθαχ από εκείνες της Ίφε. «Θέλαμε να σε σταματήσουμε».

Η Ίφε χαμογέλασε με το στόμα σφιγμένο χωρίς να δείξει τα δόντια της.

«Εάν ήθελα να απαγάγω τη θεία σας, θα είχα εμφανιστεί μέσα στο καταμεσήμερο;»

«Δεν ξέρω», είπε η Σόφι. «Θα το έκανες;»

Η Ίφε έσπρωξε τα μικρά σκουρόχρωμα γυαλιά της πάνω

στη μύτη της, καλύπτοντας τα πράσινα μάτια της, και σκέφτηκε για μια στιγμή.

«Ίσως. Ίσως όχι. Αλλά», πρόσθεσε με ένα πλατύ χαμόγελο αφήνοντας ακάλυπτα τα βαμπίρ δόντια της, «εάν ήθελα τη θεία σου, θα την είχα αρπάξει».

«Είσαι η Ίφε των Σκιών», είπε η Σόφι.

«Είμαι η αδελφή της Σκάθαχ. Είμαστε δίδυμες, εγώ είμαι η μεγαλύτερη».

Η Σόφι έκανε ένα βήμα πίσω, οι αναμνήσεις της Μάγισσας για την Ίφε έμπαιναν επιτέλους στη θέση τους.

«Η Σκάθαχ μου μίλησε για την οικογένειά της, αλλά δεν είπε τίποτα για καμιά αδελφή», είπε μη θέλοντας να αποκαλύψει στη γυναίκα ότι γνώριζε για αυτή.

«Όχι, δε θα το έλεγε. Είχαμε τσακωθεί», μουρμούρισε η Ίφε.

«Τσακωθήκατε;» ρώτησε η Σόφι, αν και ήξερε ήδη ότι είχαν τσακωθεί για ένα αγόρι, ήξερε ακόμα και το όνομά του.

«Για ένα αγόρι», είπε η Ίφε με ένα ανεπαίσθητο ίχνος θλίψης στη φωνή της. Κοίταξε πάνω-κάτω στο δρόμο προτού στραφεί στη Σόφι. «Έχουμε να μιλήσουμε πάρα πολύ καιρό», είπε και ανασήκωσε γρήγορα τους ώμους της. «Με αποκήρυξε. Και εγώ εκείνη. Όμως πάντα την είχα στη σκέψη μου και νοιαζόμουν για αυτή». Χαμογέλασε ξανά. «Νομίζω ότι ξέρεις πώς είναι να προσέχεις τον αδελφό σου».

Η Σόφι έγνεψε καταφατικά. Ήξερε ακριβώς για τι πράγμα μιλούσε η Ίφε. Παρόλο που ο Τζος ήταν πιο μεγαλόσωμος και πιο δυνατός από εκείνη, ακόμη τον έβλεπε σαν το μικρό αδελφάκι της.

«Είναι δίδυμός μου».

«Δεν το ήξερα αυτό», είπε η Ίφε αργόσυρτα. Σκύβοντας ανεπαίσθητα το κεφάλι της, κοίταξε τη Σόφι πάνω από την κορυφή των σκουρόχρωμων γυαλιών της. «Και είστε και οι δύο Αφυπνισμένοι», πρόσθεσε.

«Τι σε έφερε εδώ;» ρώτησε η Σόφι.

«Αισθάνθηκα τη Σκάθαχ... να φεύγει».

«Να φεύγει;» Η Σόφι δεν κατάλαβε.

«Να εξαφανίζεται. Να αφήνει αυτό το συγκεκριμένο Κρυφό Βασίλειο. Είμαστε δεμένες η αδελφή μου και εγώ με δεσμούς παρόμοιους με αυτούς που αναμφισβήτητα υπάρχουν ανάμεσα σ' εσένα και στον αδελφό σου. Πάντα ήξερα πότε πονούσε, πότε ήταν πληγωμένη, θυμωμένη ή φοβισμένη...»

Η Σόφι έγνεψε καταφατικά. Αρκετές φορές είχε αισθανθεί τον πόνο του αδελφού της: όταν εκείνος είχε σπάσει τα πλευρά του στο ποδόσφαιρο, εκείνη είχε αισθανθεί τον αιχμηρό πόνο στα δικά της πλευρά, και όταν εκείνος είχε κινδυνέψει να πνιγεί στη Χαβάη, εκείνη είχε ξυπνήσει με κομμένη την ανάσα.

Όταν εκείνη είχε πάθε εξάρθρωση στον ώμο της στο τάε κβον ντο, ο ώμος του αδελφού της είχε πρηστεί και είχε μελανιάσει ακριβώς όπως και ο δικός της.

Η Ίφε έκανε μια ερώτηση με ταχύτητα αστραπής στα ιαπωνικά που θύμιζε γάβγισμα και ο οδηγός απάντησε μονολεκτικά. Ύστερα στράφηκε στη Σόφι.

«Μπορούμε να σταθούμε εδώ και να μιλήσουμε στο δρόμο», είπε χαμογελώντας, και οι άκρες από τους κυνόδοντές της άστραψαν, «ή μπορείς να με προσκαλέσεις μέσα και να μιλήσουμε με την άνεσή μας».

Ένα ανεπαίσθητο καμπανάκι συναγερμού ήχησε στο κεφάλι της Σόφι. Οι βρικόλακες δεν μπορούν να περάσουν το κατώφλι ενός σπιτιού εάν δεν τους προσκαλέσουν, και εκείνη ήξερε από την πρώτη στιγμή ότι δεν επρόκειτο να καλέσει αυτόν το βρικόλακα στο σπίτι της θείας της. Υπήρχε κάτι επάνω της... Αργά και σκόπιμα, η Σόφι επέτρεψε στις αναμνήσεις που ήταν στοιβαγμένες στο πίσω μέρος του μυαλού της να ξεχυθούν προς τα εμπρός. Ξαφνικά –και αυτό τη σόκαρε– ήξερε όλα όσα ήξερε η Μάγισσα του Έντορ για την Ίφε των Σκιών. Οι εικόνες και οι αναμνήσεις ήταν τρομακτικές. Με μάτια γεμάτα τρόμο, η Σόφι έκανε ένα βήμα πίσω, μακριά

από το πλάσμα, συνειδητοποιώντας εγκαίρως ότι ο οδηγός ήταν πίσω της. Αμέσως αναζήτησε το ενεργοποιούμενο τατουάζ στον καρπό της. Όμως ο άντρας έπιασε τα χέρια της κρατώντας τα στο πλάι, προτού εκείνη προλάβει να κάνει τη σύνδεση. Η Ίφε έκανε ένα βήμα προς τα εμπρός, έπιασε τους καρπούς της Σόφι και τους έστριψε για να δει το σχέδιο που είχε χαράξει ο Σεν Ζερμέν στο δέρμα της. Η Σόφι προσπάθησε να αντισταθεί, αλλά ο οδηγός την κρατούσε τόσο σφιχτά, πιέζοντας τα χέρια της τόσο δυνατά, που μπορούσε να νιώθει τα χέρια της που μούδιαζαν.

«Άσε με να φύγω! Ο Τζος θα...»

«Ο αδελφός σου είναι ανίσχυρος». Η Ίφε έβγαλε ένα δερμάτινο γάντι και έπιασε το χέρι του κοριτσιού με τα παγωμένα δάχτυλά της. Βρομερός γκριζός καπνός ξετυλίχτηκε από το ωχρό δέρμα του βρικόλακα. Έτριψε τον αντίχειρά της ολόγυρα στη διακοσμητική κορδέλα κελτικής όψης που τύλιγε τον καρπό της Σόφι και σταμάτησε στην κάτω πλευρά, στο χρυσό κύκλο με την κόκκινη κουκκίδα στο κέντρο. «Α, το σήμα του δοντιού του πιρουιού. Το Σημάδι της Φωτιάς», είπε η Ίφε απαλά. «Όστε θα επιχειρούσες να με κάψεις;»

«Άσε με να φύγω!» ούρλιαξε η Σόφι προσπαθώντας να κλοτηήσει τον άντρα που την κρατούσε, αλλά το σφίξιμο στα χέρια της έγινε πιο σφιχτό και ξαφνικά φοβήθηκε.

Ακόμα και η Μάγισσα του Έντορ φοβόταν την Ίφε των Σκιών. Ο βρικόλακας έστριψε τον καρπό της Σόφι επώδυνα και έσκυψε προς τα εμπρός για να εξετάσει το τατουάζ.

«Αυτή είναι δουλειά αφέντη. Ποιος σου έδωσε αυτό... το χάρισμα;» Τα χείλη της συνοφρυώθηκαν με αηδία καθώς είπε τη λέξη.

Η Σόφι έσφιξε τα χείλη της. Δεν είχε σκοπό να πει τίποτα σε αυτή τη γυναίκα.

Τα γυαλιά της Ίφε έπεσαν στη μύτη της, αποκαλύπτοντας τα μάτια της που έμοιαζαν με κομμάτια πράσινου μετάλλου.

«Μάουι... Προμηθέας... Χολότλ... Πελέ... Αγνή...» Η Ίφε κούνησε γρήγορα το κεφάλι της. «Όχι, κανένας από αυτούς. Μόλις επέστρεψες από το Παρίσι, άρα είναι κάποιος σε αυτή την πόλη...» Η φωνή της έσβησε. Κοίταξε πάνω από τον ώμο της Σόφι τον οδηγό με το μαύρο κοστούμι. «Υπάρχει Αφέντης της Φωτιάς στη γαλλική πρωτεύουσα;»

«Ο παλιός σου αντίπαλος, ο κόμης, ζει εκεί», είπε ο άντρας στα αγγλικά.

«Ο Σεν Ζερμέν», είπε απότομα η Ίφε. Είδε τα μάτια της Σόφι να πλαταίνουν και χαμογέλασε άγρια. «Ο Σεν Ζερμέν, ο ψεύτης. Ο Σεν Ζερμέν, ο κλέφτης. Έπρεπε να τον είχα σκοτώσει όταν είχα την ευκαιρία». Κοίταξε τον οδηγό. «Πάρ' τη. Θα συνεχίσουμε αυτή τη συζήτηση ιδιωτικά».

Η Σόφι άνοιξε το στόμα της για να ουρλιάξει, αλλά η Ίφε πίεσε το δείκτη της στη ράχη της μύτης του κοριτσιού. Η γκρίζα αύρα του βρικόλακα έσταξε από τα δάχτυλά της, ο καπνός στριφογύρισε σε δαχτυλίδια γύρω από το κεφάλι του κοριτσιού, εισχωρώντας στα ρουθούνια και στο στόμα της.

Η Σόφι προσπάθησε να ενεργοποιήσει τη δική της αύρα. Έτριξε αμυδρά γύρω από το σώμα της για ένα δευτερόλεπτο, προτού σωριαστεί κάτω λιπόθυμη.

Σαν Φρανσίσκο: Ο Τζος και η Σόφι Νιούμαν έχουν φτάσει επιτέλους σώοι στο σπίτι. Αλλά είναι περισσότερο μπερδεμένοι από ποτέ. Δεν είναι σε θέση να διαχειρίζονται τις μαγικές ικανότητές τους για να προστατεύσουν τον εαυτό τους, ο Δόκτωρ Ντι τους καταδιώκει και, το χειρότερο, δεν ξέρουν αν μπορούν πλέον να εμπιστευτούν τον Νικόλας Φλαμέλ.

Αλκατράζ: Ο Δόκτωρ Ντι έχει υποτιμήσει τη δύναμη της Περενέλ Φλαμέλ, αφού η γυναίκα κατάφερε να αποκτήσει τους πιο απίθανους συμμάχους. Βέβαια, ακόμα και με τον Νικόλας στο πλευρό της, η μάχη θα είναι δύσκολη, πόσο μάλλον όταν ο Μακιαβέλι έχει έρθει στο Αλκατράζ με στόχο να εξαπολύσει στρατιές τεράτων στο Σαν Φρανσίσκο.

Λονδίνο: Ο Δόκτωρ Ντι έχει αποτύχει και έχει τεθεί πλέον στο περιθώριο. Ωστόσο, έχει ένα σχέδιο. Και για να το υλοποιήσει πρέπει να εκπαιδεύσει ένα νεκρομάντη για να αναστήσει τη Μητέρα Όλων των Θεών.

ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ ΜΕ ΤΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΤΟΥ ΑΘΑΝΑΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑΣ ΦΛΑΜΕΛ.



ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psychogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

ISBN 978-960-496-532-8



9 789604 965328

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 10548

ΔΙΑΒΑΣΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ